

εἰδικώτερους σκοπούς. Ὁ πρῶτος εἰδικὸς σκοπός του εἶναι τὸ ὑψηλὸ ἐγκώμιο, δ «ἴκανὸς ἔπαινος», τῶν ἀθανάτων ἡρωϊκῶν νεκρῶν τῆς Αἰωνίας Ἀθηνας ποὺ ἔδωσαν τὴν ζωή τους γιὰ τὴν παγκόσμια ἀχτινοβολία της καὶ τὴν παναιώνια δόξα της: «δεῖ δὴ τοιούτου τινὸς λόγου ὅστις τοὺς μὲν τετελευτηκότας ικανῶς ἔπαινέσεται» (236 E). Ὁ δεύτερος εἰδικὸς σκοπὸς εἶναι ἡ «παραίνεσις» πρὸς ὅσους ζοῦν, τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς ἀδερφοὺς τῶν πεθαμένων ἡρώων τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας τοῦ καιροῦ του, νὰ μιηθοῦν σ' ὅλη τὴν ζωή τους τὸν ἡρωϊσμὸ καὶ τὸ ἡρωϊκὸ παράδειγμα τῶν πατέρων ἢ ἀδερφῶν τους: «τοῖς δὲ ζῶσιν εὔμενῶς παραίνεσται, ἐκγόνοις μὲν καὶ ἀδελφοῖς μιμεῖσθαι τὴν τῶνδε ἀρετὴν παρακελευθύμενος» (236 E). Καὶ δ ἡ τρίτης εἰδικὸς σκοπὸς του εἶναι ἡ παρηγοριά, ἡ «παραμυθία», τῶν γονεῶν τῶν ἡρωϊκῶν νεκρῶν: «Πατέρας δὲ καὶ αητέρας καὶ εἴ τινες τῶν ἀνωθεν ἔτι προγόνων λείπονται, τούτους δὲ παραμυθούμενος» (236 E). Ὁ «ἔπαινος» τῶν ἡρώων περιλαβαίνει τὸ πρῶτο καὶ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ὅλου πανηγυρικοῦ (237 A—246 A), ἡ «παραίνεσις» τὸ δεύτερο μέρος (246 A—247 C) καὶ ἡ «παραμυθία» τὸ τρίτο καὶ τελευταῖο μέρος (247 C—249 C).

Τὸ ἐγκώμιο τῶν ἡρώων τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας ἐμπνέει τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλληνικῆς Πατριδολατρείας— Ἡρωλατρείας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀντιβαρβαρισμοῦ. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸ εἰσαγωγικὸ μοτίβο τοῦ πανηγυρικοῦ μᾶς βυθίζει στὰ βάθη τοῦ προαιώνιου κόσμου τῆς Ἑλληνικῆς Προγονολατρείας καὶ Ἡρωλατρείας. Ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια τῶν αἰώνων τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Μυθολογίας καὶ τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς Θρησκείας ἔχει θεσπιστῇ καὶ ίσχύει παναιώνια ὡς ὑπέρτατος Πανελλήνιος νόμος, πηγὴ ὅλης τῆς ζωῆς καὶ ὅλης τῆς Ἰστορίας καὶ τῆς Κοσμικῆς Μοίρας τοῦ Πανελληνισμοῦ, τὸ Πανελλήνιο Δίκαιο τῶν Νεκρῶν, ποὺ ἐπιβάλλει τὴν πάνδημη ταφὴ τῶν ἡρώων ποὺ ἔπεσαν στὸ πεδίο τῆς μάχης γιὰ τὴν ζωή, τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξα τῆς πατρίδας τους, καὶ τὴν ἐξύμνηση τῶν ἡρωϊκῶν ἀθλῶν τους. Στὶς Ἰκέτιδες τοῦ Εὑρυπίδη βλέπουμε, δτι ἔνας ἀπὸ τοὺς ὀραιότερους τίτλους δόξας καὶ Πανελλήνιας ἀχτινοβολίας τῶν Ἀθηναίων, τῶν ἱπποτῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας, εἶναι δ βαθύτατος θρησκευτισμός τους καὶ ἡ μὲ βαθειὰ θρησκευτικὴ εὐλάβεια καὶ πίστη τίρηση τῶν ἐπιταγμάτων τοῦ Πανελλήνιου Δικαίου, τῆς ταφῆς καὶ τῆς λατρείας ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο τῆς πατρίδας τους τῶν νεκρῶν ἡρώων, λατρείας ποὺ ἦταν τὸ θεμέλιο τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Θρησκείας. Ἐπίσης δ Ἀισχύλος μὲ τοὺς αἰώνιους λόγους του τοῦ ἐγκωμίου τοῦ Ἐτεοκλῆ («Ἐπτὰ ἐπὶ Θῆβας») καὶ δ Ἡρόδοτος (A. 30) μὲ τὸν περίφημο μῆνι τοῦ Σόλωνα καὶ τοῦ Κροίσου μᾶς ἀποκαλύπτουν, πὼς ἡ ὑψιστὴ δόξα καὶ ἡ ὑπέρτατη μέσο στὸν Κόσμο εὑδαιμονία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀνθρώπου, στὰ μάτια ὅλων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἥταν δ ἡρωϊκὸς θάνατος γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Πατρίδα καὶ ἡ πάνδημη ταφὴ τῶν νεκρῶν ἡρώων ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο τῆς πατρίδας τους. Στὸ πνευματικὸ καὶ θρησκευτικὸ αὐτὸ κλῖμα μᾶς μεταρσιώνουν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ οἱ ὑπέροχοι λόγοι τοῦ εἰσαγωγικοῦ μοτίβου τοῦ πανηγυρικοῦ: «Ἐργῳ μὲν ἥμιν οἶδε ἔχουσιν τὰ προσήκοντα σφίσιν αὐτοῖς, ὃν τυχόντες πορεύονται τὴν εἰμαρμένην πορείαν, προπεμφθέντες κοινῇ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἵδιᾳ δὲ ὑπὸ τῶν οἰκείων λόγῳ δὲ δὴ τὸν λειπόμενον κόσμον δ τε νόμος προστάττει

ἀποδοῦναι τοῖς ἀνδράσιν καὶ χοή. "Ἐργων γὰρ εὗ πραχθέντων λόγῳ καλῶς δημέντι μνήμῃ καὶ κόσμος τοῖς πράξαις γίγνεται παρὰ τῶν ἀκουσάντων" (236 ΔΕ). Μέσα στὸ εἰσαγωγικὸ αὐτὸ μοτίβο κλείνονται δυὸ ἀπὸ τὶς ὑψηλότερες ἀρχὲς τῆς ζωῆς τοῦ ὑπερχρονικοῦ Ἐλληνισμοῦ, ἡ Πατριδολατρεία—^{περιουσιακή} Ἡρωολατρεία καὶ ἡ Πνευματολατρεία—^{περιουσιακή} Ἰδεολατρεία, μορφὲς καὶ οἵ δυὸ τῆς Ἐλληνικῆς Ὡραιολατρείας. Τὰ δραῖα, τὰ «εὗ πραχθέντα», τὰ ἥρωϊκὰ ἔργα, καὶ ὁ δραῖος, ὁ «καλῶς δημένος», λόγος! Τὸ τραγοῦδι τῶν ἀθανάτων ἥρώων τοῦ αἰωνίου Ἐλληνισμοῦ εἶναι ἡ οὖσία καὶ ἡ ψυχὴ καὶ ὁ σκοπὸς καὶ τὸ αἰώνιο μυστικὸ τῶν αἰωνίων ἀριστουργημάτων καὶ θαυμάτων καὶ τῆς ἐπικῆς καὶ τῆς λυρικῆς καὶ τῆς τραγικῆς ποίησης τῆς Ἀρχαίας Ἐλλάδας. Καὶ ἡ Ἰστορία τοῦ Ἐλληνικοῦ Κόσμου, στὸ νόημα τοῦ «Πατέρα» καὶ τῆς Ἐλληνικῆς καὶ τῆς Παγκόσμιας Ἰστορίας, εἶναι ἡ Ἰστορία «τῶν μεγάλων καὶ θωυμαστῶν» ἔργων τῶν Ἐλλήνων ἥρώων τῶν Ἐλληνομηδικῶν πολέμων «ὡς μήτε τῷ χρόνῳ ἔξιτηλα, μήτε ἀκλεᾶ γένηται» (^{περιουσιακή} Ἡροδότ. Α'. Προοίμιο). ^{περιουσιακή} Ἀπὸ τὸ ἔνα μέρος ἡ ὁραία ἥρωϊκὴ καὶ δημιουργικὴ Ζωὴ, ἡ ὁραία Ἐλληνικὴ Πραγματικότητα, ^{περιουσιακή} ὁραῖος Ἐλληνικὸς Κόσμος τῶν Ἐλληνικῶν πνευματικῶν καὶ ἥμικῶν ἀξιῶν ποὺ ἔχουν γίνει μὲ τοὺς ἥρωϊκοὺς ἄθλους τῶν Ἐλλήνων ἥρώων ὁραία πραγματικότητα, ^{περιουσιακή} ἀπὸ τὸ δῆλο μέρος ὁ ὁραῖος Λόγος, τὸ ὁραῖο δημιουργικὸ Πνεῦμα, ^{περιουσιακή} ἵερὸς ὁραῖος Ἐλληνικὸς Λόγος, στὴ διπλή του φύση καὶ οὖσία, ὡς ὁραία σκέψη—συνείδηση καὶ ὡς ὁραία ἔκφραση—μιλιὰ («εὔγλωττία»), ὡς Ἱδέα καὶ ὡς Τέχνη. ^{περιουσιακή} Ωμορφιὰ τῆς Ζωῆς καὶ ὡμορφιὰ τοῦ Πνεύματος! Ζωὴ καὶ Πνεῦμα, Κόσμος καὶ Λόγος, Δημιουργία καὶ Τέχνη, οἱ δυὸ πόλοι τοῦ Ἐλληνικοῦ Σύμπαντος καὶ τῆς Ἐλληνικῆς Ἰστορίας! Καὶ ἀπάνω ἀπὸ ὅλα ἡ ἀποθέωση τοῦ Ὡραίου! ^{περιουσιακή} Ὁραία Ζωὴ καὶ ^{περιουσιακή} Ὁραῖος Λόγος! Μὲ τὴν ὡμορφιὰ καὶ τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Πνεύματος κατακτάει δ ^{περιουσιακή} Ἐλληνισμὸς τὴν «Εὔκλεια», τὴν Ἀθανασία καὶ τὴν Αἰωνιότητα («ὡς μήτε τῷ χρόνῳ ἔξιτηλα, μήτε ἀκλεᾶ γένηται» τὰ «μεγάλα καὶ θωυμαστὰ» ἔργα τῶν ἀθανάτων ^{περιουσιακή} Ἐλλήνων). Τὸ πνεῦμα τῆς ἀγίας Μακαρίας τῶν ^{περιουσιακή} Ἡρακλειδῶν τοῦ Εὑρυπίδη («κάλλιστον ηὔρυκτον εὐκλεῶς λιπεῖν βίον») εἶναι τὸ αἰώνιο κίνητρο καὶ τὸ αἰώνιο φῶς τῆς αἰωνίας ^{περιουσιακή} Ἐλληνικῆς Ψυχῆς. ^{περιουσιακή} Ἡ ^{περιουσιακή} Ωμορφιὰ καὶ ἡ λατρεία τῆς ^{περιουσιακή} Ωμορφιᾶς!

Στὸ φῶς τῆς ἵερης αὐτῆς παναιώνιας θρησκείας τοῦ ^{περιουσιακή} Ἐλληνικοῦ Κόσμου μᾶς ἀνεβάζει δ ^{περιουσιακή} Μῆνος τῆς Ἐλένης, ποὺ γεμίζει τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἴστορίαν ὅλου τοῦ ^{περιουσιακή} Ἀρχαίου ^{περιουσιακή} Ἐλληνισμοῦ, καὶ στὸ ἴδιο φῶς μᾶς βυθίζουν μὲ θρησκευτικὴ κατάνυξη κι ^{περιουσιακή} ἔκσταση οἱ ἵεροι λόγοι τῆς οὐρανίας Διοτίμας—^{περιουσιακή} Ἀφροδίτης τοῦ Πλατωνικοῦ Συμποσίου. ^{περιουσιακή} Ἡ Ἐλληνικὴ Ζωὴ στὶς αἰώνιες στιγμές της εἶναι ἔρως τῆς ^{περιουσιακή} Ωμορφιᾶς καὶ δημιουργία μέσα στὴν ^{περιουσιακή} Ωμορφιὰ («Τόκος ἐν καλῷ καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν» 206 Β). Τῆς θρησκείας αὐτῆς ὅλων τῶν θρησκειῶν τοῦ αἰώνιου ^{περιουσιακή} Ἐλληνισμοῦ τὰ ἵερὰ θέσμια μᾶς ἀποκαλύπτουν μὲ τὰ αἰώνια ἀριστουργήματά τους δῆλοι οἱ ἀθανάτοι πνευματικοὶ δημιουργοὶ τῆς ^{περιουσιακή} Ἀρχαίας ^{περιουσιακή} Ἐλλάδας καὶ προπάντων δ ^{περιουσιακή} Θεῖος ^{περιουσιακή} Ἡρόδοτος, ἀδεօφδος τοῦ θείου ^{περιουσιακή} Ομήρου: «Συνέσπετο δὲ Δωριέϊ καὶ συγαπέθανε Φίλιππος δ ^{περιουσιακή} Βουτακίδεω Κροτωνιήτης ἀνήρ, . . . ἐών τε ^{περιουσιακή} Ολυμπιονίκης καὶ κάλλιστος ^{περιουσιακή} Ἐλλήνων τῶν κατ ^{περιουσιακή} ἔωυτόν. διὰ δὲ τὸ ἔωυτοῦ κάλλος ἦνείκατο παρὰ ^{περιουσιακή} Εγεσταίων τὰ οὐρανία ἄλλος· ἐπὶ γὰρ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἥρωιον ἰδρυσάμενοι θυσίησι αὐτὸν Ἰλάσκον-

ται» (Ε. 47). «Ολη ἡ θρησκεία, ὅλη ἡ τέχνη καὶ ὅλη ἡ φιλοσοφία, μὲν ἔνα λόγος ὁ πολιτισμὸς τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ εἶναι τὸ αἰώνιο τραγοῦδι τῆς Ἑλληνικῆς Ὡμορφιᾶς, τῆς Ἑλληνικῆς Λεβεντιᾶς, Λεβεντιᾶς τοῦ Σώματος, τοῦ Νοῦ καὶ τῆς Ψυχῆς. Ἡ Ἑλληνικὴ Ὡμορφιὰ ἴερὴ Μητέρα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀθανασίας, τῆς Ἑλληνικῆς Αἰωνιότητας! Ἡ Μοίρα ὅλων τῶν Μοιρῶν καὶ ἡ Μητέρα ὅλων τῶν Μητέρων τῆς Αἰωνίας Πανελλάδας! . . .

«Ως μιὰ μορφὴ τῆς Ἑλληνικῆς θρησκείας τῆς Ὡραιολατρείας καὶ τοῦ ἀποθεωμοῦ τῆς ὁραίας—^{Θείας} Ἑλληνικῆς Ζωῆς πρέπει νὰ θεωρηθῇ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Πατριδολατρεία—^{Ἡρωολατρεία.} Καὶ τὸ ἄγιο πνεῦμα τῆς Ἑλληνικῆς Πατριδολατρείας καὶ ^{Ἡρωολατρείας} διαπερνᾷ καὶ διαποτίζει καὶ ὅλο τὸν πανηγυρικὸ τοῦ Πλ. ^Ο κύριος σκοπὸς τοῦ Μ. εἶναι πατριδολατρικὸς καὶ ἡρωυλατρικός, ^ο ^έκανδός καὶ δίκαιος ἔπαινος τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, «οἵ ζῶντές τε τοὺς ἔαυτῶν ηὔφρατινον δι^ο ἀρετήν, καὶ τὴν τελευτὴν ἀντὶ τῆς τῶν ζώντων σωτηρίας ἥλλαξαντο· δοκεῖ μοι χρῆναι κατὰ φύσιν, ὥσπερ ἀγαθοὶ ἐγένοντο, οὗτοι καὶ ἔπαινεῖν αὐτούς. Ἀγαθοὶ δὲ ἐγένοντο διὰ τὸ φῦναι ἐξ ἀγαθῶν. Τὴν εὐγένειαν αὐτὸν πρῶτον αὐτῶν ἐγκωμιάζωμεν, δεύτερον δὲ τροφήν τε καὶ παιδείαν» (237 Α). «Ολος δὲ λόγος τοῦ Πλ. θὰ εἶναι ἡ ἀνάπτυξη τοῦ κυρίου καὶ κεντρικοῦ αὐτοῦ Ἑλληνολατρικοῦ μοτίβου, τοῦ ἐγκωμίου τῶν ἡρώων τῆς Αἰωνίας ^{Ἀθήνας—Αἰωνίας} Ἐλλάδας. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τοῦ πανηγυρικοῦ του δὲ Πλ. ἔννοεῖ καὶ θέλει νὰ προσανατολίσῃ τὸν ^{Ἀθηναϊκὸ} καὶ ὅλο τὸν ^{Ἑλληνικὸ} Κόσμο στὸν δποῖο ἀπευθύνεται, στὴν ^{Ἑλληνολατρικὴ} οὖσία καὶ τὸν πατριδοηρωολατρικὸ οὖσιαστικὸ χαραχτήρα τοῦ λόγου του. Στὸ κεντρικὸ ἡρωολατρικὸ καὶ ^{Ἑλληνολατρικὸ} μοτίβο ^{ἐρχεται} ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀρχὴν νὰ προστεθῇ ἔνα δεύτερο, τὸ ἀντιβαρβαρικὸ μοτίβο. Ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἕξης μαζί μὲ τὸν πατριδολατρικὸ—^{ἥρωολατρικὸ}—^{Ἑλληνολατρικὸ} τόνο ^{θ'} ἀκούγεται σὲ κάθε στιγμὴ καὶ δὲ ^{ἀντιβαρβαρικὸς} τόνος. Ἐτσι δὲ πατριδολατρικὸς—^{ἥρωολατρικὸς} καὶ ^{Ἑλληνολατρικὸς} τόνος καὶ δὲ ^{ἀντιβαρβαρικὸς} τόνος ^{θὰ} δώσουν τὴν δλη μεγαλειώδη συμφωνία τοῦ ^{ἔργου}. Ἡ ^{Ἑλληνολατρεία} καὶ δὲ ^{Ἀντιβαρβαρισμὸς} τοῦ ^{Ἑλληνικοῦ} Κόσμου εἶναι οὖσιαστικὰ ἀλληλένδετα. Γιὰ τὸν ^{Ἀρχαῖο} ^{Ἑλληνικὸ} Κόσμο εἶναι ἀπολύτως ἀχώριστα καὶ οἵ δυὸ πλευρὲς ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κόσμου, μιᾶς πραγματικότητας. Ὁ ^{Ἀντιβαρβαρισμὸς} τοῦ ^{Ἑλληνικοῦ} Κόσμου εἶναι σύμφυτος μὲ τὴν ^{Ἑλληνολατρεία} του καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν ^{Ἑλληνολατρεία} του, εἶναι μέσα στὴν οὖσία καὶ ἡ ἀρνητικὴ πλευρὰ τῆς ^{Ἑλληνολατρείας}. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τοῦ ^{Ἑγκωμίου} του τῶν ἡρώων τῆς ^{Ἀθηναϊκῆς} πολιτείας δὲ Πλ. δὲ θέλει ν^ο ἀφήσῃ καμμιὰ ἀπολύτως ἀμφιβολία γιὰ τὸ ^{Ἑλληνολατρικὸ} καὶ συνάμα ἀντιβαρβαρικὸ βάθος τῆς φιλοσοφίας του. ^{Ὑμνεῖ} τὴν ^{ἥρωϊκὴ} γενητά, τὴν «εὐγένειαν», τὸ «φῦναι ἐξ ἀγαθῶν», τῶν προγόνων τοῦ κόσμου τῆς πατρίδας του, τὴν «ἀριστοκρατική», στὸ πηγαῖο νόημα τοῦ δρου, τὴν «ώραία στὴ φύση καὶ στὴ ζωὴ» γενητά τους. Ἡ οὖσία τῆς «εὐγενείας», στὸ πηγαῖο νόημα της ποὺ ^{ἔχει} ἐδῶ, τῆς ^{ἥρωϊκῆς} καὶ ^{ώραίας} γενητᾶς, εἶναι ἡ ^{ἔθνολογικὴ} ἀγνότητα. Ἐτσι ἡ ^{ἔννοια} τῆς «εὐγενείας» τῶν ἡρώων τῆς Αἰωνίας ^{Ἀθήνας—Αἰωνίας} ^{Ἐλλάδας} κλείνει μέσα τῆς μιᾶς αἰχμῆς, τὴν αἰχμή ^{ἔναντίον} τοῦ κόσμου τῶν βαρβάρων, ὃς κόσμου χωρὶς τὸ

ούσιαστικὸ χαραχτηριστικὸ τῶν Ἑλλήνων Ἡρώων, τὸ χαραχτηριστικὸ τῆς «εὐγενείας», τῆς ἀγάπερης φυλετικὰ ἀγνῆς καὶ ὥραιας καὶ ἡρωϊκῆς φύσης. Καὶ τὴν ἀντίθεσή του καὶ τὴν αἰχμὴ τοῦ λόγου του ἐναντίον τοῦ κόσμου τῶν βαρβάρων δὲ Πλ. φανερώνει ἀδρότατα καὶ ζωηρότατα, καθαρότατα καὶ ἐμφαντικά τατα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τοῦ ἐγκωμίου του τῆς «εὐγενείας» τῶν Ἡρώων τῆς πατρίδας του: «Τῆς δὲ εὐγενείας πρῶτον ὑπῆρξε τοῖσδε ή τῶν προγόνων γένεσις οὐκέπηλυς οὖσα, οὐδὲ τοὺς ἐκγόνους τούτους ἀποφηναμένη μετοικοῦντας ἐν τῇ χώρᾳ ἀλλοθεν σφῶν ἡκόντων, ἀλλ᾽ ΑΥΤΟΧΘΟΝΑΣ καὶ τῷ δόντι ἐν ΠΑΤΡΙΔΙ οἰκοῦντας καὶ ζῶντας, καὶ τρεφομένους οὐχ ὑπὸ ΜΗΤΡΥΙΑΣ ως οἱ ΑΛΛΟΙ, ἀλλ᾽ ὑπὸ ΜΗΤΡΟΣ τῆς χώρας ἐν τῇ φύσει, καὶ νῦν κεῖσθαι τελευτήσαντας ἐν οἰκείοις τόποις τῆς τεκούσης καὶ θρεψάσης καὶ ὑπόδεξαμένης. Δικαιότατον δὴ κοσμῆσαι πρῶτον τὴν μητέρα αὐτήν· οὕτω γὰρ συμβάνει ἄμμα καὶ ή τῶνδε εὐγένεια κοσμουμένη (237 BC).

Οἱ δροὶ καὶ οἱ φράσεις «ἐπηλυς», «μετοικοῦντας», «ἄλλοθεν», «αὐτόχθονας», «τῷ δόντι ἐν πατρίδι οἰκοῦντας», «οὐχ ὑπὸ μητριαῖς», «ώς οἱ ἄλλοι», «ὑπὸ μητρός», «ἐν οἰκείοις τόποις» φανερώνουν ἔαστερότατα τὸ στοχασμὸν καὶ τὴν πραγματικὴν θέλησην τοῦ φιλοσόφου. Σκοπός του εἶναι ή ἀντίθεση καὶ ή ἀντιπαραβολὴ τῆς αἰωνίας πολιτείας τῆς Παλλάδας, ποὺ στὴ συνέχεια τοῦ ἐγκωμίου του θεοδεξεῖη πώς ἐνσαρκώνει τὴν Αἰωνία Ἑλλάδα, πρὸς τὸν κόσμο τῶν βαρβάρων καὶ συνεπῶς ή ὑψωσή της στὸ κέντρον ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ τῆς Παγκόσμιας Ἰστορίας. Ἀπὸ τὴν ἀντιπαραβολὴν καὶ τὴν σύγκρισην αὐτὴν μὲ τὸν κόσμο τῶν βαρβάρων θὰ λάμψῃ ή ἀληθινὴ οὐσία καὶ ἀξία καὶ τὸ ἀξεπέραστο πνευματικὸν καὶ ἡθικὸν μεγαλεῖο τῆς Ἱερῆς πολιτείας.⁶ Ο ἀντιβαρβαρισμὸς, ποὺ δὲ φανερώνεται πουθενά στὸν ἐπιτάφιο τοῦ Θ., εἶναι δὲ οὐσιαστικὸς χαραχτήρας τοῦ ἐπιταφίου τοῦ Πλ. Ἡ φυλετικὴ καὶ ἐθνολογικὴ ἀγνότητα εἶναι ή πρώτη ἀρετὴ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κόσμου, ποὺ τὸν ὑψώνει ἀπάνου ἀπὸ ὅλο τὸν ἄλλο Ἑλληνικὸν Κόσμο. Καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὴν θέλει ἐδῶ νὰ τονίσῃ καὶ νὰ ἐξυμνήσῃ δὲ Πλ. Ὁ Ἀθηναϊκὸς Κόσμος, τονίζει δὲ θεόπνευστος ποιητὴς τοῦ «Τίμαιου» καὶ τοῦ «Κριτία», εἶναι δὲ «Ἑλληνικότερος» καὶ δωραιότερος κόσμος καὶ δῆλος τῆς Ἑλλάδας καὶ δῆλος τῆς Γῆς. Ἡ Αἰωνία Ἀθήνα εἶναι, στὰ μάτια του, ή «Ἑλλὰς Ἑλλάδος».

Ο ἀντιβαρβαρισμὸς αὐτὸς τοῦ Πλ. εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατο νὰ νοηθῇ ἀπὸ τὸ Νεώτερο Κόσμο, γιατὶ ἄλλη εἶναι ή φύση καὶ ή οὐσία καὶ ή ἴστορικὴ πραγματικότητα τοῦ κόσμου αὐτοῦ καὶ ἄλλη ή φύση καὶ ή οὐσία καὶ ή πραγματικότητα τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου. Ο ἀντιβαρβαρισμὸς ὅμως αὐτὸς εἶναι μέσα στὴν οὐσία τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ καὶ εἶναι φυσικὸς ἀνθροῖς τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοσυνείδησης στὴν ωραιότερη ἀνθιστή της καὶ τὴν πιὸ θαυμαστὴν ἀχτινοβολία της. Τὸ Φῶς βγαίνει ἀπὸ τὸ Σκοτάδι καὶ ή συνείδηση τῆς Ὠμορφιᾶς ἀπὸ τὴν συνείδηση τῆς Ἀσχήμιας. Ο Ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς Κόσμος κατάχτησε μὲ μαχρότατους, αἰώνων διλοκλήρων, καὶ σκληρότατους ἐσωτερικοὺς ἀγῶνες του τίς ὑψηλότατες κορυφὲς τῆς αἰωνίας Ζωῆς καὶ ή μέα τοῦ συρρεπτοῦ καὶ τοῦ δχλου τοῦ κόσμου τῶν βαρβάρων ποὺ ἐγνώρισε στοὺς ἐθνικοὺς πολέμους του ἐνάντιά του σ' δλους τὸν αἰῶνες (Τρωϊκὸς πόλεμος,

ἀποικιακὸς ἐπεκτατισμὸς τοῦ 8ου, τοῦ 7ου καὶ τοῦ 6ου αἰώνα, Ἐλληνοπερσικοὶ πόλεμοι τοῦ Ε' αἰώνα) γεμίζει τὴν ψυχή του ἀπὸ τὸ ἔνα μέρος μὲ τὴν πιὸ ὑψηλὴ ἐθνικὴ περηφάνεια γιὰ τὴν ἀσύγκριτη ἀπὸ κάθε ἀποψη ἀνωτερότητά του ἀπάνω ἀπὸ τὸν κόσμο τῶν βαρβάρων, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος μὲ βαθύτατη περιφρόνηση πρὸς τὸν κόσμο-ἄγχο τῶν βαρβάρων. Ἡ ἀρχαία Ἐλληνικὴ Θρησκεία καὶ ἡ ἀρχαία Ἐλληνικὴ Τέχνη ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τους καὶ σ' ὅλη τὴν ἴστορία τους ἐκφράζουν τὸ βαθύτατο καὶ οὐσιαστικὸ αὐτὸ χαραχτήρα ὅλης τῆς Ἐλληνικῆς Ἰστορίας. Οἱ θεομαχίες, τιτανομαχίες καὶ γιγαντομαχίες τῆς πρώτης περιόδου τῆς ἀρχαίας Ἐλληνικῆς Θρησκείας καὶ Μυθολογίας δὲν εἶναι παρὰ ὁ πρῶτος ἀντίλλαλος τῆς παναιώνιας κοσμικῆς πάλης τῶν δυὸ κόσμων τῆς Παγκόσμιας¹ Ἰστορίας, τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς "Υἱης, τῆς Πανελλάδας καὶ τῆς Πανασίας. Καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ Ἀρχαίου Ἐλληνικοῦ Κόσμου ἀρχίζει μὲ τὸ τραγοῦδι, ἀπὸ τὸ θεῖο "Ομηρο, τῶν τιτανικῶν καὶ κοσμοσυγκλονιστικῶν ἀγώνων τοῦ Πανελληνισμοῦ ἐναντίον τοῦ Πανασιατισμοῦ¹. Καὶ τὸ πνεῦμα αὐτὸ τοῦ δυϊσμοῦ τῆς Παγκόσμιας Ἰστορίας καὶ τοῦ ἀποθεωμοῦ τοῦ «Ἐλληνικοῦ Ὁντος» στὴν Ἰστορία ὅλου τοῦ Κόσμου ἀποκορυφώνεται στὴν ἀρχαία Ἐλληνικὴ Τραγωδία. Καὶ οἱ τρεῖς μεγάλοι τραγικοὶ ποιητὲς τῆς Ἀρχαίας Ἐλλάδας εἶναι οἱ αἰώνιοι μύστες καὶ κοσμικοὶ λεροφάντες τοῦ βαθύτερου αὐτοῦ νοήματος τῆς Παγκόσμιας Ἰστορίας καὶ τοῦ αἰώνιου μυστηρίου τῆς κοσμικῆς θέσης καὶ μοίρας τοῦ ὑπερχρονικοῦ Ἐλληνισμοῦ.² Όλα τὰ σωζόμενα ἔργα τοῦ Αἰσχύλου καὶ προπάντων οἱ «Ικέτιδες» καὶ οἱ «Πέρσες» μᾶς μπάζουν στοὺς κόσμους τῆς θρησκείας αὐτῆς ὅλων τῶν θρησκειῶν τῆς Ἰστορίας ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας, τῆς θρησκείας τῆς λατρείας τοῦ Ἐλληνικοῦ Ὁντος, ὡς τοῦ πιὸ ὀραίου Ὁντος ὅλου τοῦ Κόσμου, καὶ τῆς σύμφυτης μὲ τὴν Ἐλληνολατρικὴ θρησκεία περιφρόνησης πρὸς τὸν κόσμο τῶν βαρβάρων. Στὶς τραγωδίες τοῦ Σοφοκλῆ ἡ μεγαλύτερη βρισιὰ εἶναι ἡ βρισιὰ τῆς καταγωγῆς ἀπὸ τοὺς βαρβάρους. Στὸν «Αἴαντα» ὁ Ἀγαμέμνονας βρίζει τὸν Τεῦκρο ὡς «βάρβαρο», γυιὸ βάρβαρης μάνας (1260—1263), καὶ ὁ Τεῦκρος τὸν πληρῶνει μὲ τὸ ἕδιο νόμισμα πετάγοντάς του κατάμουτρα, πὼς ἡ μάνα ἔκεινοῦ κρατάει ἀπὸ «βαρβάρους», ἐνῷ ἡ δική του μάνα ἀπεναντίας κατάγεται ἀπὸ ἀρχοντικὴ γενηὰ (1288—1304). Τὸ ἕδιο πνεῦμα, τῆς Ἐλληνολατρείας καὶ τοῦ Ἀντιβαρβαρισμοῦ, γεμίζει καὶ ὅλο τὸ ἔργο τοῦ Εὑρυπίδη καὶ μάλιστα ἕδω ἀκόμα πιὸ χτυπητά. Οἱ δυὸ κόσμοι, τῶν Ἐλλήνων, ὡς ἐλευθέρων ἀνθρώπων στὸ πνεῦμα καὶ στὴν ψυχὴ καὶ στὴ ζωὴ, καὶ τῶν βαρβάρων, ὡς δούλων πνευματικὰ καὶ ἡθικὰ καὶ πολιτικὰ καὶ κοινωνικά, ἀντιπαραβάλλονται σ' ὅλη τὴν πνευματικὴ δημιουργία τοῦ Εὑρυπίδη, στὴ Μήδεια, στὴν Ἀντρομάχη, στὴν Ἐκάβη, στὶς Τρωάδες, στὶς Φοίνισσες, στὴν Ἰφιγένεια τῆς Αὐλίδας καὶ στὴν Ἰφιγένεια τῶν Ταύρων, στοὺς Βάκχες, στὴν Ἡλέκτρα, στὸν Ὁρέστη. Τὰ οὖσιαστικὰ χαραχτηριστικὰ καὶ τῶν δυὸ κόσμων εἶναι κι ἕδω τὰ ἕδια δύος καὶ στὰ δράματα τοῦ Αἰσχύλου καὶ τοῦ Σοφοκλῆ. Ἡ οὖσία τοῦ Ἐλληνικοῦ Κόσμου εἶναι ἡ πνευματικὴ καὶ ἡθικὴ Ἐλευθερία, ἡ οὖσία τοῦ κόσμου τῶν

1. Ὁ "Ομηρος στὸ Β'. τῆς Ἰλιάδας μᾶς γνωρίζει, πὼς στὸν Τρωϊκὸ πόλεμο ὁ Ἐλληνισμὸς ἐπολέμησε στὴν Τροία ἐναντίον ὅλων τῶν βαρβαρικῶν λαῶν ὅλων τῶν χωρῶν ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Μακεδονία ὡς τὰ βάθη τῆς Μ. Ἀσίας.

βαρβάρων τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης εἶναι ἡ πνευματικὴ καὶ ἥθικὴ Δουλεία. «Ἐλληνας» στὸ ἔργο τοῦ Εὐρυπίδη σημαίνει «έλεύθερος» καὶ «βάρβαρος» σημαίνει «δοῦλος». Ἡ Ἐκάβη (Τεωάδ. 98—152) ἔχει τὴν ἴδια τὴν ψυχολογία τῆς Ἀτοσσας τῶν «Περσῶν» τοῦ Αἰσχύλου. Καὶ οἱ δυό τους θρηνοῦν γιὰ τοὺς θρόνους τους καὶ τὰ ὑλικὰ πλούτη τους ποὺ χάνουν μὲ τὶς νίκες τῶν Ἑλλήνων. Στὴ «Μήδεια» (536—538) ὁ Ἱάσων τονίζει στὴ γυναίκα ποὺ ἀπὸ τὶς χῶρες τῶν βαρβάρων ἔφερε στὴν Ἑλλάδα, πὼς πατάει τὸ Ἑλληνικὸ χῶμα καὶ εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν προστασία τῶν Ἑλληνικῶν νόμων καὶ πὼς στὴν Ἑλλάδα δὲν ἴσχυει τὸ Δίκαιο τῶν δυνατῶν ὅπως στὴ βάρβαρη πατρίδα τῆς. Ἡ Ἑλλάδα εἶναι ἡ Γῆ τοῦ Νόμου καὶ τοῦ Δικαίου, ἡ πατρίδα της εἶναι ἡ χώρα τοῦ Δεσποτισμοῦ καὶ τῆς Δουλείας. Στὸν Ἡρακλῆ (643—45) ἡ Ἀσία χαραχτηρίζεται ως βάρβαρη, δεσποτικὴ καὶ ὑλιστική. Ο κόσμος τῶν βαρβάρων, σὲ ἀντίθεση πρὸς τὸν κόσμο τῶν Ἑλλήνων, οὔτε τὴ φιλία αἴστανεται, οὔτε τοὺς νεκρούς τιμάει (Ἐκάβ. 327—30). Οἱ βάρβαροι εἶναι δοῦλοι τῆς Μοναρχίας: «Τὰ βαρβάρων δοῦλα πάντα πλὴν ἐνὸς» (Ἐλένη 276). Στοὺς «Βάκχες» ὁ κόσμος τῶν βαρβάρων ζωγραφίζεται ως κόσμος «ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τὸ ἀφροσύνας» (385—6). Ἡ Ἰφιγένεια στὴν Αὐλίδα (1397—1401) μᾶς ἀποκαλύπτει τὸ αἰώνιο μυστικὸ τοῦ αἰωνίου ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ θαύματος, ως θαύματος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας. Ἡ οὐσίατοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου εἶναι ἡ Ἐλευθερία, ἡ οὐσία τοῦ κόσμου τῶν βαρβάρων εἶναι ἡ Δουλεία, ἡ δουλεία κάτου ἀπὸ τὴ Μοναρχία καὶ τὸν ὑλικὸ Πλοῦτο, ὅπως διακηρύσσει ὁ Αἰσχύλος στοὺς «Πέρσες» του. Καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀντιβαρβαρισμοῦ τοῦ Εὐρυπίδη ἀποκορύφωνεται στὸν Ὁρέστη. Ο Τυνδάρεως κατηγορεῖ ἐδῶ τὸ Μενέλαο, γιατὶ μὲ τὴν πολύχρονη ζωὴ του σὲ βαρβαρικὲς χῶρες ἔγινε κι ὁ ἴδιος βάρβαρος (485). Ἡ περιφρόνηση τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων πρὸς τοὺς βαρβάρους φτάνει ως τὸ σημεῖο ὃστε νὰ μὴ τοὺς θεωροῦν οὔτε ἀξιούντες γιὰ νὰ τοὺς κατατάξουν στὸ ἀνθρώπινο εἶδος. Τοὺς θεωροῦν μόνο ως «ζῷα» καὶ ὅχι ως ἀνθρώπους, οὔτε ως ἀντρες, οὔτε ως γυναῖκες. Ο Ὁρέστης στὴν διώνυση τραγωδία τοῦ Εὐρυπίδη ἀποτελείται στὸν Ἀσιάτη μὲ τοὺς χαραχτηριστικοὺς αὐτοὺς λόγους: «μῶρος, εἰ δοκεῖς με τλῆναι σὴν καθαιμάξαι δέρην,

οὔτε γὰρ γυνὴ πέφυκας, οὔτ' ἐν ἀνδράσιν σὺ γε εἶ» (1527-8).

Ἀπό τὸ θεῖο αὐτὸ φῶς τῆς πιὸ φεγγοβόλας ἐθνικῆς συνείδησης καὶ τῆς πιὸ ὑψηλῆς ἐθνικῆς περηφάνειας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ως ἐθνους καὶ ως φυλῆς, γιὰ τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴν κοσμικὴ ἀχτινοβολία τῆς «εὐγενοῦς», τῆς ἡρωϊκῆς Ἑλληνικῆς φύσις, τῆς φύσης τῶν Ἑλλήνων ἥρωων, θείας σπορᾶς τῶν Θεῶν τῆς Αἰωνίας Ἑλλάδας, πηγάζει καὶ ὁ πρῶτος λόγος τοῦ Πλατωνικοῦ ἐγκωμίου τῆς ἀθανατης Ἀθηναϊκῆς πολιτείας. Θέλοντας ἀκριβῶς ὁ Πλ. νὰ υψώσῃ τὴν ἄγια πολιτεία τῶν Ἑλληνικῶν Θεῶν στὸ κέντρο ὅλου τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας ἐγκωμιάζει πρῶτα κι ἀπάνου ἀπὸ ὅλα τὸν αὐτοχθονισμὸ καὶ τὴν ἐθνολογικὴ ἀγνότητα τῶν κατοίκων της καὶ τῶν ἥρωων της. Ο Ἀθηναϊκὸς Κόσμος ἐγκωμιάζεται ως ὁ μοναδικὸς κόσμος ποὺ βγῆκε σὰ

1. «Μωρὸς είσαι, ἀν φαντάζεσαι, πὼς θὰ καταδεχτῶ νὰ σοῦ κόψω τὸ λαιμό, γιατὶ οὔτε γυναίκα γεννήθηκες, οὔτε ἀντρας είσαι».

φυσικὸ ἀνθος ἀπὸ τὸν κόρφο τῆς Ἱερῆς Ἀθηναϊκῆς Γῆς, ἐβύζαξε τὸ γάλα τῆς Ἀθηναϊκῆς Γῆς καὶ εἶναι σπλάγχνο ἀπὸ τὰ σπλάγχνα καὶ σάρκα καὶ αἷμα ἀπὸ τὴν σάρκα καὶ τὸ αἷμα τῆς Ἀθηναϊκῆς Γῆς. Ἡ Ἀθηναϊκὴ Γῆ εἶναι «μάνα» του κι ὅχι «μητριά» του, ὅπως «μητριά» εἶναι, γιὰ δλους τοὺς ἄλλους λαοὺς δλου τοῦ Κόσμου, ή γῇ ὅπου βρίσκονται καὶ ζοῦν. Ἡ συνεδηση ἀυτὴ τοῦ «αὐτοχθονισμοῦ» τῶν Ἀθηναίων εἶναι ἡ πιὸ ὑψηλὴ περηφάνεια τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Κόσμου σ’ δλους τοὺς αἰῶνές του καὶ τὸ κεντρικὸ μοτίβο δλων τῶν πανηγυρικῶν τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας¹. Καὶ ἡ θεωρία τοῦ αὐτοχθονισμοῦ τῶν Ἀθηναίων εἶναι σὲ ὁργανικὸ δεσμὸ μὲ τὴν θεωρία τῆς Ἱερῆς Μάνας Γῆς, μιὰ ἀπὸ τις πιὸ παλιὲς δοξασίες τῆς Ἀθηναϊκῆς θρησκείας².

Ἡ φωτεινὴ ἔρμηνεία τοῦ μέρους αὐτοῦ τοῦ Πλατωνικοῦ ἐπιταφίου λόγου μᾶς ἀποκαλύπτει τὸ αἰώνιο νόημα τῆς Ἑλληνικῆς Πατριδολατρείας. Τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα βυθίζεται ἐδῶ στὰ τρίσβαθα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Δημιουργίας—Μοίρας καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ψυχὴ πέφτει σὲ δέος θρησκευτικὸ καὶ θρησκευτικὴ κατάνυξη. Ἡ Ἀθηναϊκὴ Γῆ, ἡ Ἑλληνικὴ Γῆ, εἶγαι «Μάνα» κι ὅχι «Μητριά», «τῷ δντι Πατρίδα», τοῦ Ἀθηναϊκοῦ, τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου. Βλέπουμε ἐδῶ δλο τὸ ἀπροσμέτρητο βάθος τῶν στοχασμῶν τοῦ Πλ. καὶ φωταστράφτουν μπρὸς στὰ μάτια μας δλοι οἱ οὐράνιοι κόσμοι τῆς φιλοσοφίας του τῆς Ἰστορίας. Στὸ θεῖο φῶς τῶν κόσμων αὐτῶν μόνο μιὰ «πατρίδα», τῷ «δντι πατρίδα» («τῷ δντι ἐν πατρίδι οἰκοῦντας» 237 B), ὑπάρχει μέσα σ’ δλο τὸν Κόσμο, ἡ Ἀθηναϊκή, ἡ Ἑλληνικὴ Πατρίδα! Στὸ ἀληθινὰ μόνο δ Ἑλληνικὸς Κόσμος ἔχει «πατρίδα»! «Ολοι οἱ ἄλλοι λαοὶ δλης τῆς Γῆς δὲν ἔχουν ἀληθινὴ «πατρίδα», εἶναι «ξένοι» («μέτοικοι») πρὸς τὴν γῆ τους, τὴν γῆ ποὺ κατοικοῦν. Δὲν ἔχουν Γῆ—Μητέρα, ἄλλα μόνο Γῆ—Μητριά. Μόνο οἱ Ἑλληνες εἶναι φυσικὰ καὶ γνήσια «παιδιὰ» τῆς Γῆς—Μάνας τους, δλοι οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι δλου τοῦ ἄλλου Κόσμου εἶναι «ἀποκαίδια» τῆς Γῆς—Μητριάς τους. Ὁ Ἑλληνικὸς Κόσμος εἶναι δ μοναδικὸς Κόσμος δλης τῆς Δημιουργίας καὶ τῆς Παγκόσμιας Ἰστορίας! Θεία εἶναι ἡ Μοίρα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀνθρώπου μέσο³ στὸν Κόσμο! Ἡ πατριδολατρικὴ θρησκεία τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου εἶναι ἡ μόνη θρησκεία ἀληθινῆς πατριδολατρείας. Μόνο οἱ θεοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου εἶναι θεοὶ τῆς μάνας Γῆς τους! Αὐτὸς εἶναι τὸ χεροπιαστὸ νόημα τῶν λόγων τοῦ Πλάτωνος γιὰ κείγοντας ποὺ ἔχουν μάτια γιὰ νὰ ίδοῦν κι ἀντιὰ γιὰ ν ἀκούσουν καὶ ψυχὴ γιὰ νὰ αἰστανθοῦν τὴν αἰωνία συμφωνία τοῦ Ἑλληνικοῦ Φωτὸς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Μοίρας.

Ἡ Ἑλληνολατρεία καὶ δ Ἀντιβαρβαρισμὸς εἶναι ἡ οὖσία τῆς Πλατωνικῆς φιλοσοφίας τῆς Ἰστορίας. Καὶ εἶναι ἀνάγκη σχετικὰ μὲ τὸ θεμελιακὸ αὐτὸς πρόβλημα τῆς Ζωῆς καὶ τῆς Μοίρας τοῦ Ἑλληνισμοῦ μέσο³ στὸ Σύμπαν, νὰ τονιστῇ ἐδῶ, πῶς ἡ φιλοσοφία τοῦ Πλ. ἀπάνω στὸ κεντρικώτατο πρόβλημα τῆς οὖσίας τοῦ ὑπερχρονικοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅπως βγαίνει ἀπὸ τὸ Μ. καὶ τὸ ἄλλα

1. Προβλ. Ἡροδότ. Z 161, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1076, Εὔρυπ. Μήδ. 824—65, Ἰων 260—70, 589—90. Fragm. 362, Θουκυδ. B. 36, Λυκούρ. κ. Λεωκρ. 100, Ἰσοκρ. Πανηγυρ. 24, 63, Παναθ. 124.

2. Προβλ. Ἰσοκρ. Πανηγ. 25, Ἀρχιδ. 108, Πλάτ. Πολιτεία 470D Λυκούρ. κ. Λεωκρ. 21, 47, 85.

ἔργα του («Πολιτεία», «Τίμαιος», «Κριτίας»), χωρίζεται βαθύτατα ἀπὸ μιὰν ἄλλη φιλοσοφία τῆς Ἑλληνικῆς Ἰστορίας καὶ τῆς Ἰστορικῆς Μοίρας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου, ποὺ βλέπουμε γιὰ πρώτη φορά στὸν Ἐπιτάφιο τοῦ Θουκυδίδη καὶ ἀργότερα στὸν Πανηγυρικὸν τοῦ Ἰσοκράτη καὶ ποὺ φαίνεται νάχη βαθύτατο ἀντίχτυπο καὶ νὰ κυριαρχῇ στὴν πνευματικὴν Ἰστορίαν δὲν τοῦ Κόσμου δὲν τῶν αἰώνων. Ὁ Πλ. δχι μόνο δὲ μιμεῖται τὸν Ἐπιτάφιο τοῦ Θ., ἀλλ ἀντίθετα ἀντιτίθεται στὴ βαθύτερη φιλοσοφία του τῆς Ἑλληνικῆς Ἰστορίας καὶ τῆς Ἰστορικῆς Μοίρας τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἡ κεντρικὴ θεωρία τοῦ Ἐπιταφίου τοῦ Θ. εἶναι αὐτὴ ποὺ ἐκφράζουν οἱ περίφημοι λόγοι του: «Ἐυνέλων τε λέγω τὴν τε πᾶσαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν εἶναι» (B 41). Τὴν τοῦδια φιλοσοφίαν ἀναπτύσσει ἀργότερα ὁ Ἰσοκράτης στὸ περίφημο χωρίο τοῦ Πανηγυρικοῦ (50): «Τὸ τῶν Ἑλλήνων δόνομα πεποίηκε μηκέτι τοῦ γένους ἀλλὰ τῆς διανοίας δοκεῖν εἶναι, καὶ μᾶλλον Ἑλληνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας ἢ τοὺς τῆς κοινῆς φύσεως μετέχοντας». Ὁ Θουκυδίδης καὶ ὁ Ἰσοκράτης ἐγκωμιάζουν τὴν Ἀθηναϊκὴν πολιτείαν ὡς κέντρο πνευματικοῦ φωτός. Ἡ Ἀθηναϊκὴ πολιτεία λάμπει ἀπάνου ἀπὸ δὲν τὸν Ἑλληνικὸν Κόσμο μὲ τὸ πνεῦμα της καὶ εἶναι ἢ πνευματικὴ τροφὸς καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἡ ὑπεροχὴ της εἶναι πνευματικὴ—πολιτιστική. Ὁ Θουκυδίδης καὶ ὁ Ἰσοκράτης βλέπουν τὸν Ἀθηναϊκὸν καὶ τὸν Ἑλληνικὸν Κόσμο ὡς κόσμο Πνεύματος. Ὁ Ἑλληνικὸς Intellektualismus καὶ Rationalismus εἶναι ἔδω στὸ ἀπόγειό του. Ὁ Πλάτων δόμως προχωρεῖ ἀκόμα βαθύτερα. Ὅμνεῖ τὴν πατρίδα του πρῶτα - πρῶτα κι ἀπάνου ἀπὸ δὲν γιὰ τὴν ἐθνολογικὴν ἀγνότητά της, τὴν «εὔγένειαν» τῶν ἡρώων της. Ἡ θεωρία τῆς Ἀθηναϊκῆς Γῆς, ὡς Γῆς—Μάνας τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Κόσμου, εἶναι ἢ βασικὴ θεωρία του. Ἡ ὑπεροχὴ της πατρίδας του δὲν εἶναι μόνο πνευματικὴ - πολιτιστική, ἀλλὰ καὶ φυσικὴ—βιολογικὴ—ἀνθρωπολογικὴ—ἡθικὴ. Ἡ πνευματικὴ ὑπεροχὴ της βγαίνει ἀπὸ τὴν ἀνθρωπολογικὴν της ὑπεροχήν. Ἄντι ἐμβαθύνουμε καὶ στοὺς δυὸ λόγους, τοῦ Θουκυδίδη καὶ τοῦ Πλάτωνος, θὰ ἴδοῦμε, πὼς στὸν πρῶτο λόγο τονίζεται περισσότερο τὸ «πολιτιστικὸν» στοιχεῖο τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Κόσμου, στὸ δεύτερο δόμως τονίζεται περισσότερο τὸ «ἡρωϊκὸν» καὶ τὸ «θρησκευτικὸν» στοιχεῖο. Βλέπουμε ἔδω δῆλοκάθαρα δυὸ ἀντίθετους ἴδεολογικοὺς κόσμους. Ὁ κόσμος τοῦ Πλ. εἶναι πλατύτερος, ἢ πνευματικὴ ἐποπτεία του εἶναι βαθύτερη, ὑψηλότερη, δῆλοκληρωμένη. Ὁ Πλ. βλέπει τὸ αἰώνιο Ἑλληνικὸν πρόβλημα, τὸ πρόβλημα τῆς κοσμικῆς θέσης καὶ μοίρας τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὡς ἔθνους βαθύτερα. Ὁ Πλ. εἶναι ὁ φιλόσοφος καὶ στὰ φιλοσοφικὰ μάτια του δὲν μπορεῖ νὰ χωριστῇ ἢ «Φύση» ἀπὸ τὸ «Πνεῦμα», ἢ «Οὐσία» ἀπὸ τὴ «Μορφή», ἢ βιολογικὴ—ἐθνολογικὴ—ἀνθρωπολογικὴ ἀποψη ἀπὸ τὴν πολιτιστική, ἢ δυντολογικὴ ἀπὸ τὴν ἴστορική. Ἡ Πλατωνικὴ φιλοσοφία τοῦ «Λόγου» εἶναι τὸ ἀποκορύφωμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου καὶ τῆς προαιώνιας πνευματολογικῆς καὶ πνευματολατρικῆς Κοσμοθεωρίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ποὺ ἢ ὑψηλότερη κορυφή της εἶναι ἢ Θρησκεία τοῦ Διὸς ποὺ οἱ δυὸ αἰώνιοι κοσμικοὶ ἰεροφάντες της εἶναι δ Πίνταρος καὶ δ Αἰσχύλος. Ὁ «Λόγος», δ Ἑλληνικὸς «Ιερὸς Λόγος», στὸ νόημα τοῦ Πλάτωνος, δὲν εἶναι Intellectus ἢ Ratio, ἀλλὰ σύνθεση δὲν τῶν πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν, συνειδησιακῶν καὶ ἡθικῶν

δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπινου' Οντος. Ὁ «Λόγος» ἔνορᾶται στὴ φιλοσοφία τοῦ Πλ., στὴ συνθετικὴ θεώρησή της, ώς ὅλότητα, ώς «ζῶν ἐν ὅλον», ώς «ὅλοις νοῦς» (Σόλων). Ὁ Πλάτων, δπως καὶ ὁ Σωκράτης, δὲν εἶναι ἕνας rationaliste, στὸ νόημα τῆς Νεώτερης Φιλοσοφίας. Ἐκεῖνο ποὺ προέχει ἐδῶ κι² ἔχει πρωταρχικὴ σημασία καὶ ἀξία γιὰ τὸν Ἑλληνικὸν Κόσμο καὶ τὴν κοσμικὴ μοίρα του, στὰ μάτια τοῦ Πλ., εἶναι τὸ «Ἡθος», ή «Ἀρετή», τὸ Ἑλληνικὸν Ἡθος, τὸ αἰώνιο Ἑλληνικὸν Ἡθος, ποὺ βρῆκε τὴν ὥραιότερη ἴστορικὴ ἐνσάρκωσή του στὸ Ἡθος τῶν Μαραθωνομάχων καὶ τῶν Σαλαμινομάχων, ή Ἑλληνικὴ Ἀρετή, ή Ἑλληνικὴ Μορφή, ὁ Ἑλληνικὸς Χαρακτήρας, ή Ἑλληνικὴ Ἐντελέχεια, μ³ ἔναλόγο ή «Ἑλληνικότητα», ή Ἑλληνικὴ οὐσία. Χωρίς καμιὰ ἀμβιφολία ή φιλοσοφία αὐτὴ τοῦ Πλ. βγαίνει ἀπὸ τὴν βαθειὰ πνευματικὴ ἐνόραση τῆς Ἑλληνικῆς Πραγματικότητας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἰστορίας. Στὰ μάτια τοῦ Πλ. δὲν ἔπεισμὸς τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἐποχῆς του ὀφείλεται καὶ σ⁴ ἐσωτερικὰ αἴτια, ἀλλὰ συνάμα καὶ στὴν ἐπαφὴ καὶ ἐπικοινωνία ποὺ εἶχε δὲν ἔπεισμὸς μὲ τὸν κόσμο τῶν βαρβάρων ὑστερ⁵ ἀπὸ τοὺς Ἑλληνοπερσικοὺς πολέμους τοῦ Ε' αἰώνα. Τὸ πρόβλημα τῆς παρακμῆς τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ δυστυχῶς δὲν ἔχει θεωρηθῆ ὡς σήμερα σ⁶ δλο τὸ ὠκεάνειο βάθος του καὶ κυρίως ἀπὸ τὴ γωνιὰ αὐτή, τῆς ἐπίδρασης τοῦ κόσμου τῶν βαρβάρων ἀπάνω στὸν Ἑλληνικὸν Κόσμο τοῦ Ε' αἰώνα. Καὶ δῆμος ή ἐπίδραση αὐτῇ ὑπῆρξε τῷ δηντὶ μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες αἰτίες, ἀν μὴ ή κυριώτερη αἴτια, τῆς πτώσης τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ. Καὶ δποιος ἐμβαθύνει στὸ ἀληθινὸν νόημα τοῦ Πλατωνικοῦ πανηγυρικοῦ βλέπει ἀκριβῶς, πὼς ή βαθύτερη θεωρία τοῦ Πλ. εἶναι ἐδῶ ή θεωρία, δτι ή ἐπαφὴ καὶ δ συγχρωτισμὸς τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς κύριες αἰτίες τοῦ ἔπεισμοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἐποχῆς του καὶ δτι συνεπῶς ή Ἑλληνικὴ ἀναγέννηση πρέπει νὰ στηριχθῇ στὸν ἀπόλυτο ψρίαμβο δλων τῶν δημιουργικῶν δυνάμεων τῆς Αἰωνίας Ἑλλάδας, τῆς φυλετικὴ ἀγγῆς Ἑλλάδας, στὸν Ἑλληνικὸν Ἡρωϊσμό, στὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ ἥθος τῶν Μαραθωνομάχων καὶ τῶν Σαλαμινομάχων. Τὸ πνεῦμα τοῦ Αἰσχύλου καὶ τοῦ Ἀριστοφάνη διαπερνάει καὶ διαποτίζει καὶ τὸν πανηγυρικὸν τοῦ Πλάτωνος. Γι⁷ αὐτὸ δ ἀντιβαρβαρισμὸς καὶ δ πόλεμος τοῦ βαρβαρισμοῦ καὶ τοῦ μειονοτικοῦ (245 CD) εἶναι τὸ κεντρικὸ μοτίβο καὶ ή οὐσία τοῦ πανηγυρικοῦ του.

Στὸν κόσμο τῶν Νεοελλήνων «Κεχηνότων», τῶν στείρων καὶ τυμβωρύχων καὶ τῶν πνευματικῶν δούλων τῆς Εὑρώπης καὶ τῆς Ἀσίας, ἥχοῦν παράξενα καὶ φαίνονται αἰνιγματικοὶ καὶ ἀκατάληπτοι οἱ ἀντιβαρβαρικοὶ λόγοι τοῦ M. Ἀλλ⁸ δτι αὐτὸ εἶναι τὸ ἀληθινὸν νόημα τῆς φιλοσοφίας τοῦ δημιουργοῦ του βγαίνει ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ ἐρμηνεία δλης τῆς πνευματικῆς δημιουργίας του, συνθετικὴ θεωρημένης κι⁹ ἐρμηνευμένης, καὶ ἐπιβεβαιώνουν οἱ λόγοι τοῦ M. (245 D) καὶ οἱ λόγοι τῆς Πολιτείας (470 C) ποὺ ἐπικαλεῖται καὶ δ Kurt Hildebrandt στὴν εἰσαγωγή του: «Φηφὶ γὰρ τὸ μὲν Ἑλληνικὸν γένος αὐτὸ αὐτῷ οἰκεῖον εἶναι καὶ ξυγγενές, τῷ δὲ βαρβαρικῷ διθνεῖόν τε καὶ ἀλλότριον¹».

1. «Βεβαιώνω, πὼς δλοι οἱ λαοὶ τῆς Ἑλλάδας εἶναι αὐτόχθονες καὶ συγγενεύουν μεταξύ τους, μὲ τοὺς λαοὺς δῆμος τῶν βαρβάρων δὲν ἔχουν καμιὰ ἀπόλυτως φυλετικὴ συγγένεια καὶ δὲ φέρνουν βαρβαρικὸ αἷμα μέσα τους».

“Η φιλοσοφία του Πλ. είναι ή πιὸ φωτεινή καὶ πιὸ ὑψηλὴ δημιουργικὴ σύνθεση δλῆς τῆς ζωῆς καὶ δλῆς τῆς πνευματικῆς δημιουργίας δλου τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου καὶ στὰ ὑψη της φωτοβολάει ὁ ἥλιος τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοσυνείδησης, ποὺ ὑψώνεται ἀπάνω στὴ συνείδηση τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ὡμορφιᾶς τοῦ αἰωνίου Ἑλληνικοῦ” Οντος καὶ στὴν περιφρόνηση τοῦ κόσμου τῶν βαρβάρων τῆς αἰωνίας Πανασίας, ὡς κόσμου τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς τῆς πρωτόγονης καὶ ζωώδικης καὶ ἀφώτιστης ὑλικῆς Φύσης καὶ τῆς παγκυριαρχίας τῶν δυνάμεων τοῦ Ζόφου καὶ τοῦ Μηδενὸς καὶ τοῦ ἀνθρώπινου Χτήνους στὴν Ἰστορία τοῦ Κόσμου. “Ο Νεώτερος Εὑρωπαῖκὸς Κόσμος δὲν είναι σὲ θέση γὰρ συλλάβῃ τὸ αἰώνιο νόημα τοῦ Ἀντιβαρβαρισμοῦ δλων τῶν ἐθνικῶν προφητῶν τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ Πλάτωνος, γιατὶ στὴν πραγματικότητα χάη τὸν χωρίζουν ἀπὸ τὸν Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Κόσμο καὶ στὸ βάθος δὲν είναι παρὰ ἡ Ἰστορικὴ συνέχεια τοῦ κόσμου τῶν βαρβάρων τῆς Ἀρχαιότητας καὶ τοῦ Μεσαίωνα.

“Υστερὸς ἀπὸ τὴν κατάκτηση τῆς πρώτης κορυφῆς τῆς ἀπέραντης πνευματικῆς δροσειρᾶς τῆς τιτανικῆς δημιουργίας του δ Πλάτων υψώνεται στὴν κατάκτηση τῆς δεύτερης κορυφῆς. Ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦ Φυσικοῦ ἀνεβαίνει τώρα στὸν κόσμο τοῦ Θείου. “Υστερὸς ἀπὸ τὸν ἔπαινο τῆς φύσης, τῆς ὡραίας φύσης, τῶν ἥρωών τῆς πατρίδας δλων τῶν Ἑλληνικῶν πατρίδων καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς ὡς «μητέρας», καὶ ὅχι ὡς «μητριάς, τῶν παιδιῶν της, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδας ὡς τῆς μοναδικῆς σὸς δλη τῇ Γῇ πατρίδας, ἔρχεται ὁ ἔπαινος τῆς «Θείας μοίρας» της, τοῦ ἔρωτος τῶν θεῶν πρὸς τὸ θεῖο κόσμο της. “Η Ἑλληνικὴ Ἡρωλατρεία συνδέεται δργανικὰ μὲ τὴν Ἑλληνικὴ Θεολατρεία. “Η «εὐγένεια» τῶν ἥρωών τῆς αἰωνίας πολιτείας είναι ἀνθροπόλυτης ἐνότητας τοῦ Φυσικοῦ καὶ τοῦ Θείου, τῆς ὡραίας καὶ ἀγνῆς φύσης τους καὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ Θείου. “Η πιὸ ψηλὴ ἀνάταση τῆς Ἑλληνικῆς Ζωῆς καὶ ἡ ὑπέρτατη εὐδαιμονία τοῦ Ἑλληνικοῦ “Οντος μέσος στὸν Κόσμο καὶ κάτω ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ καὶ τὸν Ἡλιο είναι δ ἔρως τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν. “Η ἀπόλυτη ἐνότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ Θείου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀνθρωπίνου, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἡρωα, είναι τὰ ἀγια τῶν ἀγίων τῆς αἰωνίας Ἑλληνικῆς Μεταφυσικῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς μεταφυσικῆς Κοσμοθεωρίας. “Ο Ἀνθρωπισμὸς είναι ἡ βάση καὶ ὁ Θεϊσμὸς ἡροφή τοῦ αἰωνίου πνευματικοῦ οἰκοδομήματος τοῦ ὑπερχρονικοῦ Ἑλληνισμοῦ. Οἱ «Ἡρωες» τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου, στὰ μάτια δλων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, είναι παιδιὰ τῶν θεῶν, «γεννήματα καὶ παιδεύματα θεῶν» (Τίμαιος 24 Β). Καὶ δ ἡ Πλατωνικὸς ὑμνος τῶν ἥρωών τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας ἦταν φυσικὸ ν ἀναφτερωθῆ ἀπὸ τὴν ὑψη δπου δ Παρθενώνας δλων τῶν Παρθενώνων τῆς αἰωνίας Ἑλληνικῆς Δημιουργίας. “Η Ἀθηναϊκὴ πολιτεία ὑστερὸς ἀπὸ τὸ ἔγκωμιό της γιὰ τὸν αὐτοχθονισμὸ καὶ τῇ φυλετικῇ ἀγνότητα τῶν ἥρωών της ἔγκωμιάζεται σὲ συνέχεια ὡς «θεοφιλής», ὡς ἡ πολιτεία τοῦ ἔρωτος τῶν θεῶν: «“Εστι δὲ ἀξία ἡ χώρα καὶ ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων ἐπαινεῖσθαι, οὐ μόνον ὑφὲ ἡ μῶν, πολλαχῆ μὲν καὶ ἄλλη, πρῶτον δὲ καὶ μέγιστον δτι τυγχάνει οὖσα θεοφιλής. Μαρτυρεῖ δὲ ἡμῶν τῷ λόγῳ ἡ τῶν ἀμφισβητησάντων περὶ αὐτῆς θεῶν ἔρις τε καὶ κρίσις” ἢν δὴ θεοὶ ἐπήγνεσαν, πῶς οὐχ ὑπὲ

ἀνθρώπων γε ξυμπάντων δικαία ἐπαινεῖσθαι;» (237 CD). Κι' ἔδω συνεχίζονται καὶ τὰ δυὸς κυρίαρχα μοτίβα τοῦ πανηγυρικοῦ, τὸ πατριδολατρικὸ—ἥρωολατρικὸ—θεολατρικὸ καὶ τὸ ἀντιβαρβαρικό, ώς ἔνα στὸ βάθιος μοτίβο, τὸ μοτίβο τῆς Ἑλλαδολατρείας. Τὰ ἕδια τὰ λόγια τοῦ φιλοσόφου ἀποκαλύπτουν, αἰσθητοποιοῦν καὶ ὑλοποιοῦν δλοκάθαρα, δλόφωτα, δλοζώντανα μπρὸς στὰ μάτια μας τὸ βαθύτερο σκοπό του, νὰ ὑψώσῃ τὴν πατρίδα του γιὰ τὴν ἥρωολατρεία της, τὴν Ἑλληνικότητά της καὶ τὴν ἀγάπη τῶν Θεῶν σ' αὐτή, ώς δίκαιη ἀνταπόδοση τῆς θεολατρείας της, στὸ κέντρο ὅλου τοῦ Κόσμου. Ἡ μορφολογία τοῦ λόγου του, ἡ συμπλοκὴ τῶν ἐννοιῶν του, οἱ φράσεις του «ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων ἐπαινεῖσθαι», «οὐ μόνον ὑφῆ μῶν» καὶ «ὑπὸ ἀνθρώπων γε ξυμπάντων δικαία ἐπαινεῖσθαι» δὲν ἀφήνουν γι' αὐτὸς καμιαὶ ἀπολύτως ἀμφιβολία. Δὲ λέει δὲ **Πλ.** «πάντων Ἑλλήνων» καὶ «Ἑλλήνων ξυμπάντων», ἀλλὰ «πάντων ἀνθρώπων» καὶ «ἀνθρώπων ξυμπάντων». Ἡ ἐμφαντικότατη ἐπανάληψη τῆς λέξης «πάντων» καὶ μάλιστα περισσότερο τονισμένης μὲ τὴν προσθήκη τῆς πρόθεσης «συν»—«ξυν» («ξυμπάντων») δείχνει καθαρότατα τὴν σκέψη του. Ἄν ήθελε νὰ περιορίσῃ τὴν σκέψη του γιὰ τὴν θέση τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας μονάχα μέσα στὸν Ἑλληνικὸ Κόσμο δὲ θὰ ἐκφραζόταν τόσο γενικὰ καὶ δὲ θὰ μεταχειρίζόταν τὶς λέξεις «πάντων» καὶ «ξυμπάντων». Ἔκει ποὺ δὲ **Πλ.** θέλει νὰ μιλήσῃ μόνο γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ Κόσμο, τὸ κάνει πολὺ καθαρὸ (239 B). Καὶ ἡ ἀντιδιαστολὴ αὐτὴ ἔνισχύει καὶ στερεώνει τὴν πιὸ πάνω ἔρμηνεα.

Κοντὰ σ' αὐτὰ πρέπει νὰ προστεθῇ, πὼς ἡ ἀλήθεια φωτοπλημμυρίζεται ἀπὸ τὴν πολεμικότητα τοῦ λόγου τοῦ φιλοσόφου. Ὁ λόγος ἔδω δὲν εἶναι ἀπλός, φυσικός, στρωτός, θετικός, βεβαιωτικός, ἀλλὰ πολεμικός, ἐπιθετικός, ἀνατρεπτικός καὶ ἀνασκευαστικός. Βεβαιώνει πρῶτα, πὼς ἡ κρίση τῶν Θεῶν γιὰ τὴν Ἀθηναϊκὴ πολιτεία, ποὺ διαιωνίζεται μὲ τὸν προαιώνιο βαθειὰ μέσα στὴ συνείδηση δλων τῶν Ἀθηναίων δλων τῶν αἰώνων διζωμένο μῆνο τῆς διαιμάχης τοῦ Ποσειδώνα καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, εἶναι ἡ τελειότερη ἀπόδειξη τοῦ ἔρωτος τῶν Θεῶν πρὸς τὴν θεία πολιτεία, ἀλλὰ προσθέτει τὴν τελευταία ἐπιθετική, πολεμικὴ καὶ ἀνατρεπτικὴ φράση: «ἢν δὴ θεοὶ ἐπήνεσαν, πῶς οὐχ ὑπὸ ἀνθρώπων γε ξυμπάντων δικαία ἐπαινεῖσθαι;» Ἡ ἔρωτηματικὴ αὐτὴ φράση προϋποθέτει, πὼς ὑπάρχει μέσῳ στὸ νοῦ τοῦ φιλοσόφου ἡ σκέψη ἢ δτὶ ὑπάρχει ἢδη στὴν ἐποχή του ἢ δτὶ εἶναι δυνατὸ νὰ ὑπάρξῃ στὸ μέλλον ἡ ἀμφισβήτηση καὶ ἀρνηση ἀπὸ τὸν αἰώνιον κοντόφθαλμον ἢ σκεπτικιστὲς τῆς Ἰστορίας τῆς Πανελλήνιας καὶ παγκόσμιας θέσης τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας καὶ ἀνατρέπει τὴν ἀρνηση αὐτὴ μὲ τὴ σκέψη, πὼς δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ὑπάρξῃ ἀντίρρηση γιὰ τὴν παγκόσμια ἀχτινοβολία καὶ τὴν παναιώνια Ἰστορικὴ Μοίρα τῆς πολιτείας ποὺ εἶναι ἡ αἰωνία ἔρωμένη τῶν Θεῶν. Οἱ Θεοὶ εἶναι ἀπάνω ἀπὸ δλο τὸ φυσικὸ καὶ δλο τὸν ἀνθρώπινο Κόσμο, τὸν Κόσμο τῆς Ἰστορίας. Τὸ Θεῖο καλύπτει τὸ Φυσικὸ καὶ τὸ Ἀνθρώπινο. Εἶναι ἀπάνω ἀπὸ τὸν Κόσμο καὶ τὸν Ἀπειρο Χρόνο, ὑπερκόσμιο, ὑπερχρονικὸ καὶ ὑπεραιώνιο. Ἡ θεϊκὴ φύση τῶν ἥρωων τῆς αἰωνίας Ἀθήνας, τῆς ἀγαπημένης τῶν Θεῶν, ὑψώνει τὴν πατρίδα τους στὸ κέντρο τοῦ Σύμπαντος καὶ στὸν Ἡλιο τῆς αἰωνίας Μοίρας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ δλης τῆς Ἀνθρωπότητας.

Τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ Μ. γιὰ τὴν ἀγάπη τῶν Θεῶν πρὸς τὴν Ἀθηναϊκὴ πολιτεία μᾶς ἀνεβάζει στὶς σφαιραῖς τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Θρησκείας καὶ πρέπει νὰ συνδυάζεται μὲ τοὺς θρησκευτικοὺς μύθους τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, τὸ μῆνο τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, τὸ μῆνο τοῦ ἔρωτος τοῦ Ἀπόλλωνα καὶ τῆς Κρέουσας καὶ τῆς γέννησης ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτὸ τοῦ Ἰωνα, τοῦ πρώτου γενάρχη τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Κόσμου, ποὺ ἐδραματοποίησε δὲ Εὔρυπίδης στὸν «Ἴωνα», τὸ μῆνο τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Ἡφαίστου καὶ τοῦ Προμηθέα, ὡς δημιουργῶν καὶ παιδαγωγῶν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Κόσμου (Μενέξ. 238 Β, Τίμ. 23 Ε, Κριτίας 109 Κ, 112 Β). Ἔπισης τὸ μέρος αὐτὸ πρέπει νὰ συνδυάζεται μὲ τὸ περίφημο μέρος τῶν Νόμων τοῦ Πλ. ποὺ μᾶς μπάζει μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Πλατωνικῆς θεολογίας καὶ ἀνθρωπολογίας: «ὅ μὲν σώφρων ὑμῶν θεῷ φίλος, δμοιος γάρ, δὲ μὴ σώφρων ἀνόμοιός τε καὶ διάφορος καὶ ἀδικος» (716 D). Ὁ ἔρωτας τῶν Θεῶν καὶ τοῦ Ἀνθρώπου βασίζεται στὴν ἀρχὴ τῆς «ὅμοιότητας» ἢ ταυτότητας τοῦ Θείου καὶ τοῦ Ἀνθρωπίνου, ἀλλ᾽ ἡ ταυτότητα αὐτὴ πραγματοποιεῖται μόνο μὲ τὴ Σωφροσύνη καὶ τὴ Δικαιοσύνη, μὲ τὴν Ἀρετὴν καὶ τὴν Ὁμορφιά. Εἴμαστε ἐδῶ μέσα στὸ ἄδυτα τοῦ ναοῦ τῆς Πλατωνικῆς φιλοσοφίας. Ὁ ὑπέρτατος σκοπὸς τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι δὲ ἔρωτας τοῦ Θείου, ἡ ἀνάβαση στοὺς Θεοὺς καὶ ἡ ἐνωση μὲ τοὺς Θεοὺς καὶ τὸ Θεό. Ἡ σκάλα ὅμως ποὺ ἀνεβάζει στοὺς Θεοὺς καὶ στὸ Θεὸ εἶναι μόνο ἡ σκάλα τῆς Σωφροσύνης καὶ τῆς Δικαιοσύνης, τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Ὁμορφιᾶς. Μόνο δὲ «σώφρων» καὶ δὲ «δίκαιος» καὶ δὲ «ἀγαθὸς» καὶ δὲ «καθαρὸς τὴν ψυχὴν» (716 DE) εἶναι «θεῖος» καὶ «θεοφιλής» καὶ μὲ τὸν ἔρωτα τοῦ Θείου ἀνεβαίνει στοὺς Θεούς. Ὁ Πλατωνικὸς ὕμνος τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας, ὡς τῆς πολιτείας τοῦ ἔρωτος τῶν Θεῶν, στὸ βαθύτερο νόημα τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Θρησκείας καὶ τῆς Πλατωνικῆς φιλοσοφίας, προϋποθέτει τὴν πνευματικὴν καὶ ἡμικὴν ἀνωτερότητα καὶ ἀχτινοβολία. Καὶ ἡ Ἱερὴ πολιτεία τῶν Θεῶν τῆς αἰωνίας Ζωῆς, στὰ μάτια τοῦ Πλ. καὶ ὅλων τῶν ἀθανάτων δημιουργῶν καὶ ἔθνικῶν προφητῶν τοῦ αἰωνίου Ἑλληνισμοῦ, κατάχτησε τὴν προνομιακὴν καὶ μοναδικὴν μέσα στὸ δόλο τὸν Κόσμο καὶ στὴν Ἰστορία δόλου τοῦ Κόσμου θέση της μὲ τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴν ἀχτινοβολία της στὶς ὑψηλές στιγμὲς τῆς ἀπόλυτης καὶ θριαμβευτικῆς κοσμικῆς πνευματικῆς καὶ ἡμικῆς νίκης της ποὺ τὴν κάνει νὰ λάμπῃ ἀπάνω ἀπὸ δόλους τοὺς αἰῶνες ὡς δὲ Ἡλιος δόλης τῆς Δημιουργίας. Ὁ κόσμος τῆς Αἰωνίας Ἀθήνας—Αἰωνίας Πανελλάδας εἶναι δὲ ὡραιότερος καὶ πιὸ ἀχτινοβόλος κόσμος ποὺ ἐγέννησε ἡ Ἱερὴ Μάνα Γῆ καὶ ἐφώτισε δὲ Πατέρας Ἡλιος. Τὸ φῶς τῆς ἥλιακῆς σοφίας τοῦ Μ. φωτοπλημμυρίζει καὶ δόλα τοῦ ἄλλα ἔργα τοῦ Πλ. καὶ προπάντων τὸν «Τίμαιο» καὶ τὸν «Κριτία». Στὸν «Τίμαιο» δὲ Πλ. μὲ τὸ στόμα τοῦ σοφοῦ Αἰγύπτιου Ἱερέα ποὺ ἀφηγιέται στὸ Σόλωνα τὸν αἰώνιο μῆνο τῆς Αἰωνίας Ἀθήνας ὑψώνει τὴν πολιτεία τοῦ Διός, τῆς Παλλάδας, τοῦ Ἡφαίστου, τοῦ Προμηθέα, τοῦ Ἀπόλλωνα ἀπάνω ἀπὸ δόλο τὸν Κόσμο: «Φκεῖτε δὴ οὖν νόμοις τε τοιούτοις χρώμενοι καὶ ἔτι μᾶλλον εὐνομούμενοι πάσῃ τε πάντας ἀνθρώπους ὑπερβεβληκότες ἀρετῇ, καὶ ἡ ἀπερ εἰκὸς γεννήματα καὶ παιδεύματα θεῶν δὲ τας· πολλὰ μὲν οὖν ὑμῶν καὶ μεγάλα ἔργα τῆς πόλεως τῇδε γεγραμμένα θαυμάζεται, πάντων γε μὴν ἐν ὑπερέχει μεγέθει καὶ ἀρετῇ λέγει γὰρ τὰ γεγραμ-

μένα, δσην ἡ πόλις υμῶν κάπουσέ ποτε δύναμιν ὑβρεῖ πορευομένην
 ἀμα ἐπὶ πᾶσαν Εὑρώπην καὶ Ἀσίαν, ἔξωθεν δρμηθεῖσαν ἐκ τοῦ
 Ἀτλαντικοῦ πελάγους. τότε γὰρ πορεύσιμον ἦν τὸ ἐκεῖ πέλαγος» (24 ΔΕ).
 «Ἡ «δύναμις» (ἡ υλικὴ χτηνώδης «δύναμις») καὶ ἡ «ὑβρίς» ἀναφέρονται ἐδῶ
 στὸν κόσμο τῶν βαρβάρων καὶ εἶναι στὰ μάτια ὅλων τῶν πνευματικῶν δη-
 μιουργῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας, ποιητῶν, ἴστορικῶν, φιλοσόφων, ὁγητόρων,
 τὰ αἰώνια χαραχτηριστικὰ τῶν βαρβάρων¹. Ἐπίσης στὸ ἵδιο μέρος (23 C)
 ὁ Πλ. ἐγκωμιάζει, μὲ τὸ στόμα τοῦ ἵδιου ἔνους ιερέα, τὴν Ἀθηναϊκὴν πολι-
 τείαν ὡς τὴν πολεμικῶτατην καὶ ὀραιότατην καὶ δημιουργικῶτατην καὶ σοφώ-
 τατην ἀπὸ ὅλες τὶς πολιτεῖς ποὺς ὑπάρχουν σὸν ὅλη τὴ Γῆ καὶ κάτω ἀπὸ τὸν
 Οὐρανό: «Ἔν γὰρ δή ποτε, ὡς Σόλων, ὑπὲρ τὴν μεγίστην φυιορὰν ὕδασιν ἥ
 νῦν Ἀθηναίων οὖσα πόλις ἀρίστη πρός τε τὸν πόλεμον καὶ κατὰ πάντα εὐ-
 νομωτάτην διαφερόντως· ἢ κάλλιστα ἔργα καὶ πολιτεῖαι γενέσθαι λέγονται
 κάλλισται πασῶν, διπόσων νῦν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἡμεῖς ἀκοὴν παρεδεξάμεθα».
 Τὸ ἵδιο μοτίβο διαπερνᾷ καὶ τὸ ἀτέλειωτο ἔπος τοῦ μύθου τῆς αἰωνίας Μοί-
 ορας τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Κόσμου, τὸν Κριτία, δπου οἱ Ἀθηναῖοι χαραχτηρίζονται
 μὲν αὐτοὺς τοὺς λόγους: «Οὗτοι μὲν οὖν δὴ τοιοῦτοι τε ὅντες αὐτοὶ καὶ τινα
 τοιοῦτον ἀεὶ τρόπον τὴν τε ἔαυτῶν καὶ τὴν Ἑλλάδα δίκῃ διοι-
 κοῦντες, ἐπὶ πᾶσαν Εὑρώπην καὶ Ἀσίαν κατὰ τε σωμάτων
 κάλλη καὶ κατὰ τὴν τῶν ψυχῶν παντοίαν ἀρετὴν ἐλλόγιμοί τε ἦσαν καὶ ὀνο-
 μαστότατοι πάντων τῶν τότε» (112 E). Ἐπίσης στὸν Κριτία οἱ ἡρωες τῆς
 Ἀθηναϊκῆς πολιτείας χαραχτηρίζονται ὡς «ἀνδρες θεῖοι» (110 C), οἱ γεωργοί
 τῆς ὡς «φιλόκαλοι καὶ εὐφυεῖς» (111 E) καὶ ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι ὡς «τῶν
 μὲν αὐτῶν πολιτῶν φύλακες, τῶν δὲ ἄλλων Ἑλλήνων ἥγε μόνες
 ἐκόντων» (112 D). Καὶ ἡ «Ἀρετὴ» τῶν ἀθανάτων θεογεννημένων καὶ
 θεοπαιδευμένων ἡρώων τῆς διογέννητης Ἀθηναϊκῆς πολιτείας σὸν ὅλους τοὺς
 αἰῶνες τῆς ἡλιακῆς Ἰστορίας της, στὸ ἀποκορύφωμα τῆς Πλατωνικῆς φιλο-
 σοφίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἰστορίας, εἶναι δῶρο «θείας μοίρας» (θεία μοίρα
 ἡμῖν φαίνεται παραγγενομένη ἥ ἀρετὴ» Μένων 100 B). Τὰ «σωμάτων κάλ-
 λη» καὶ ἡ «τῶν ψυχῶν παντοία καὶ «θείᾳ μοίρᾳ» ἀρετή», ἥ φυσικὴ καὶ
 πνευματικὴ καὶ ἡθικὴ δύναμη καὶ ὀμορφιὰ καὶ ἀχτινοβολία, ἥ πνευματικὴ
 καὶ ἡθικὴ ἐπιβολὴ σὸν ὅλο τὸν ἄλλο Κόσμο, ἥ Ἐλευθερία (τῶν δὲ ἄλλων
 Ἑλλήνων ἥγε μόνες ἐκόντων), δὲ Ἡρωΐσμος, δὲ Λόγος, ἥ Σοφία, ἥ Σω-
 φροσύνη, ἥ Δικαιοσύνη, δὲ Ἰπποτισμός, δὲ Ἀνθρωπισμός, δὲ Θρησκευτι-
 σμός, ἥ Θεολατρεία, δλόκληρο τὸ ἡλιακὸ σύστημα τῶν φυσικῶν, πνευματικῶν
 καὶ ἡθικῶν ἀρετῶν της, ὑψωσαν τὴν Ἀθηναϊκὴν πολιτείαν στὸν Οὐρανό, στοὺς
 Θεοὺς καὶ στὴν Αἰωνιότητα! Πόσο ὀραῖος θάπτετε νὰ λάμπῃ στὰ μάτια τοῦ
 Πλ. καὶ ὅλων τῶν θείων δημιουργῶν τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ δὲ ἡλιος τῆς
 πολιτείας τοῦ ἔρωτος ὅλων τῶν Θεῶν τῆς αἰωνίας Ζωῆς γιὰ νὰ ταυτίζουν τὴν
 οὐσία της μὲ τὴν οὐσία τοῦ Θείου καὶ τὴν Κοσμικὴ Μοίρα της μὲ τὴν Κο-
 σμικὴ Μοίρα ὅλου τοῦ ἀνθρώπινου Γένους! . . .

1. Στὰ μάτια τοῦ Αἰσχύλου δὲ κόσμος τῶν βαρβάρων εἶναι δὲ κόσμος τῶν «με-
 γαλαύχων», τῶν «ἀθέων φρονημάτων» (Πέρσ. 538, 808) καὶ τῆς «δυσφόρους υβρεως»
 (Ικέτ. 817).